

Nr 604

Av fröken Wetterström m. fl., om sänkning av inträdesavgiften för telefon för ensamboende åldringar m. fl.

Innehavet av telefon i vårt land kan icke längre betraktas som lyx. Dock finns det fortfarande vissa kategorier av människor som inte har råd att skaffa sig telefon på grund av de höga inträdesavgifterna. Vi åsyftar närmast åldringar, invalider och kroniskt sjuka. En nedsättning av inträdesavgiften för dessa människor skulle betydligt underlätta deras möjlighet att anskaffa telefon.

En sänkning av inträdesavgiften för alla åldringar, invalider och kroniskt sjuka skulle kunna medföra att förmånen missbrukades. För att undvika detta bör nedsättning ske endast för dem som är ensamboende.

Tillgång till telefon skulle för dessa människor vara av stor betydelse, då den skulle utgöra ett medel för dem att bryta sin isolering. Barn och andra anförvanter kan oftare ta kontakt med dem för att efterhöra deras hälsotillstånd. Medvetandet om att snabbt kunna nå kontakt med anförvanter eller andra människor för att skaffa hjälp om något skulle inträffa inger en trygghetskänsla.

Ett bifall till vårt förslag skulle också innebära, att man underlättade för åldringarna att bo kvar i sina hem och skulle sålunda vara helt i överensstämmelse med den nuvarande åldringsvårdspolitiken.

Hur hög inträdesavgiften skall sättas kan naturligtvis diskuteras. Vi anser emellertid en avgiftsnedsättning med 50 % skälig.

Aberopande det anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att inträdesavgiften för telefon för ensamboende åldringar, invalider och kroniskt sjuka skall utgöra 50 % av den ordinarie inträdesavgiften.

Stockholm den 26 januari 1962

Karin Wetterström

David Svenungsson

Märta Boman

Hans Nordgren

Eva Karlsson